

Arbejderne nu paa Grund af Arbejdsløsheden havde tømt deres Kasser saaledes, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller nede ved Stranden i disse Tider kunde have dikteret Betingelserne og Taksterne, som skulde indføres i Overenskomsterne. Det maa være ærgerligt at vide for dem, at nu har Arbejdsløshedsunderstøttelsen til Arbejdsløshedskasserne ydet den allerstørste Part, mellem 1 og 1½ Mill. Kr. om Aaret, uden samtidig at tømme Fagforeningernes Kasser, saa at Fagforeningerne nu staa nogenlunde stærke i Forhandlingerne med Arbejdsgiverne om de Overenskomster, som udløbe dels i denne Tid og dels om en Maanedstid. Det havde været behageligere for Arbejdsgiverforeningen, om den nu havde kunnet sætte Foden paa Nakken af Arbejderne og sige: Enten Storkamp eller Underkastelse! og at Arbejderne havde været stillede saaledes, at de havde maattet unde kaste sig de lavest mulige Arbejdsbetingelser. Der er ingen Tvivl om, at den Emsighed fra Arbejdsgivernes Side i Retning af at tage sig af Klager over Arbejdsløshedskasserne og den Uvillie, der netop i dette Foraar er saa stærkt fremme mod Arbejderne fra Arbejdsgiverne, fra Arbejdsgivernes Organer og Arbejdsgiverrepræsentanter saavel i Kommunalbestyrelsen som i denne Forsamling, ere to Ting, der have noget med hinanden at gøre. Der er en vis Ærgrelse over, at Arbejdsløshedskassernes Virksomhed og deres fornuftige og gode Ledelse have bidraget til, at Arbejderne i dette Øjeblik ikke ere saa underkuede, som de maaske vilde have været, hvis der ikke havde været udøvet en saadan Virksomhed. Hvis det var lykkedes Arbejdsgiverne med deres kunstige Standsning af Byggeriet og anden Virksomhed for Alvor at faa Arbejderne ned i Nød og Elendighed, havde Udsigterne til billigere Forlig i dette Foraar maaske været noget større for dem. Men det er i hvert Fald forhaabentlig Ting, der ikke virke eller burde virke ind paa de lovgivende Forsamlinger, som ere i Stand til at bedømme, om der er en ekstraordinær Arbejdsløshedsperiode eller ikke. Her paa disse Steder burde man i saa vid Udstrækning som muligt tage andre Hensyn end dem, der tages i Ved Stranden Nr. 6.

Det ærede Medlem var i sin Tale ligesom i sin Betænkning ogsaa inde paa, hvorvidt Arbejderne skulde tage Arbejde under Fagforeningstaksterne. Hvis de ikke gjorde det, maatte de selv se at afholde Udgifterne derved. Men det er ganske

forkert, at det skulde være samfundsmæssigt godt, om Arbejderne gav sig til i Arbejdsløshedsperioden at konkurrere Priserne ned. Det vilde hverken være tjenligt for Middelstanden, Arbejderstanden eller for Samfundet i det hele, om Arbejdsløshedsperioderne kunde misbruges af Arbejdsgiverne til at trykke Lønnen ned til et Minimum og saaledes bruge dem som et Konkurrencemiddel overfor de Arbejdere, der havde Beskæftigelse.

Det ærede Medlem talte ogsaa noget om Samfundssolidaritets og sagde: Hvis I — det vil sige Arbejderne — anerkendte Samfundets Solidaritet, skulle I naturligvis hjælpes, men det gøre I ikke, I anerkende ikke Samfundets Solidaritet, I sige tværtimod, at vi andre ere jeres Fjender! Naar Talen er om Arbejdernes Stilling til Samfundet, tror jeg ikke, man har Ret til at sige, at vore Arbejdere mangle Samfundssolidaritets, til Trods for at Arbejderne i mange Maader blive behandlet daarligt af Samfundet. Man har ikke Ret til at sige, at Arbejderne unddrage sig de Pligter, de som Samfundsborgere skulle være med til at bære. Det forekommer mig, at de i meget stor Udstrækning maa bære Byrder til det fælles Samfunds Behov. Jeg synes, at man ikke fra Højres Side skulde tale for stærkt om Solidaritetsfølelsen overfor andre Mennesker. Det forekommer mig, at Underklasserne ikke hidtil fra den Side have mærket nogen Broderfølelse eller Solidaritetsfølelse, de have saa vist gennem en lang Række Aar vist deres Fjendskab overfor Arbejderne. Fra den Gang, dette Arbejderparti kun var en lille usselig Hob paa et halvt Hundrede Mand eller der omkring, har Overklassen vist sit Had og Fjendskab til disse Underklasser, der vare i Færd med at organisere sig, og de have ikke generet sig i Anvendelsen af Midler mod disse Arbejdere, der paa deres Maade bidrog til Samfundets Opretholdelse. Særlig fra Højres Side skulde man ikke være rask til at tale om, at Arbejderne unddrog sig Samfundssolidaritets. Højre har saamænd ikke vist ret meget af den Følelse overfor de daarligst stillede i Samfundet. Det ærede Medlem erkendte aabent og ærligt, at Højres, Arbejdsgivernes Interesse ikke er at opretholde Fagforeningstaksterne, men tværtimod at ned sætte dem. Det var en ærlig Bekendelse, der dog kunde betegnes med et betydeligt stærkere Udtryk. Den var for saa vidt glædelig at høre, som jeg i min Tid har deltaget i en Masse Forhandlinger med